

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **K. F.**, zastoupeného Mgr. Vladimírou Halamovou, advokátkou se sídlem Brandýs nad Labem, Kaštanová 995, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2013, č. j. 44 A 22/2013 - 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- IV.** Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Vladimíře Halamové **se určuje** odměna za zastupování ve výši 4592 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 17. 5. 2013, č. j. OAM-88/LE-BE02-PS-2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl žalovaný o tom, že podle § 46a odst. 1 písm. c) a podle § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), je žalobce povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem - Jezové až do vycestování, maximálně však do 16. 9. 2013. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Praze, který žalobu rozsudkem ze dne 28. 6. 2013, č. j. 44 A 22/2013 - 16, zamítl.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce nerespektuje povinnosti plynoucí ze zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Na území ČR pobýval nelegálně a nerespektoval v minulosti rakouskými státními orgány uložený zákaz vstupu na území členských států EU, platný do 20. 1. 2015 (ve skutečnosti do 20. 12. 2015 – pozn. NSS). Podle krajského soudu měl žalovaný dostatečné podklady k posouzení splnění podmínek § 46a zákona o azylu a nepochybil, uložil-li žalobci povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, neboť podmínky tohoto ustanovení byly naplněny. Žalobce totiž není nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osobou s vážným zdravotním postižením, těhotnou ženou nebo osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, což ani žalobce sám v žalobě netvrdil. Dále krajský soud vyhodnotil, že žalovaný neporušil čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“). Uložení povinnosti setrvat po určitou dobu v zařízení pro zajištění cizinců podle krajského soudu bezpochyby zasahuje do osobní svobody (pohybu) žadatele o udělení mezinárodní ochrany, avšak v případě osoby představující nebezpečí pro veřejný pořádek je nutno připustit oprávnění státního orgánu přijmout opatření, zabráňující jejímu zcela volnému a nekontrolovatelnému pohybu. Městský soud v této souvislosti odkázal i na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 30. 5. 2013, ve věci C-534/11 (věc „Arslan“).

Pochybení žalovaného nelze podle krajského soudu spatřovat ani v tom, že v rámci správního uvážení, jehož meze nepřekročil, podřadil jednání žalobce pod pojem *nebezpečí pro veřejný pořádek*. Žalovaný vycházel při svých úvahách z informací o žalobci, soustředěných v rámci řízení vedeného Policií ČR o zajištění žalobce, které si opatřil v souladu s § 87 odst. 1 zákona o azylu. Převzetí informací z předchozího řízení o zajištění žalobce nelze podle krajského soudu kvalifikovat jako porušení zákona, které by mělo za následek nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Krajský soud doplnil, že mezi vydáním rozhodnutí o zajištění žalobce a vydáním napadeného rozhodnutí uplynuly pouhé tři dny, v průběhu kterých nemohlo dojít k žádným novým okolnostem rozhodným pro řízení. Jednání žalobce pak s ohledem na okolnosti případu žalovaný vyhodnotil jako rozporné s pobytovým režimem podle zákona o pobytu cizinců. Je zjevné, že žalobce nemá na území ČR, respektive za území členských států EU, oprávnění k pobytu. Krajský soud tak potvrdil, že toto chování žalobce lze nepochybně považovat za *nebezpečí pro veřejný pořádek*.

K argumentaci žalobce usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, publikovaným pod č. 2420/2011 Sb. NSS (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), krajský soud připomněl, že uvedené usnesení se týkalo cizince, jemuž bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. jako rodinnému příslušníku občana ČR, respektive občana EU. Nejvyšší správní soud zde vyslovil, že obecně u cizinců z tzv. třetích zemí postačí existence *důvodného nebezpečí*, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem *narušit veřejný pořádek*, zatímco u občana EU či jeho rodinného příslušníka je uložení správního vyhoštění podmíněno tím, že ten veřejný pořádek závažným způsobem již *aktuálně narušuje*. Dle krajského soudu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu vyžaduje, aby z jednání či chování žadatele o udělení mezinárodní ochrany bylo důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Tato podmínka byla v případě žalobce naplněna; jeho výše popsané jednání bylo důvodně podřazeno pod pojem *nebezpečí pro veřejný pořádek*, neboť žalobce porušoval normy zákona o pobytu cizinců a činil tak s cílem nadále, i přes zákaz vstupu nelegálně pobývat na území ČR, respektive členských států EU. Podle krajského soudu šlo o ryze účelové jednání žalobce.

pokračování

Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku žalobce, poukazující na nedostatky v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Důvody, pro které žalovaný přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí, jsou z odůvodnění i přes jeho stručnost patrné a skutkovými zjištěními podloženy. Napadené rozhodnutí proto v rámci soudního přezkumu plně obstálo. Rovněž tak krajský soud neshledal ani porušení čl. 8 Úmluvy, neboť z rozhodnutí o zajištění žalobce, které bylo podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, plyne, že žalobce nemá na území ČR žádné příbuzenské vztahy. Krajský soud uzavřel, že dobrodíní Úmluvy dopadá na skutečně existující a funkční svazky, nikoli na teprve v budoucnu plánované svazky.

Rozsudek napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku možnosti uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování a tím potvrdil omezení osobní svobody stěžovatele v rozporu s čl. 5 odst. 1 Úmluvy. Dále namítal, že krajský soud nesprávně posoudil otázku spojenou s pojmem *veřejného pořádku*. Stěžovatel rovněž považoval rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro absenci odůvodnění některých námitek, týkajících se nesplnění podmínek pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a zákona o azylu.

Ustanovená advokátka doplnila k výzvě soudu kasační stížnost o další důvod, spočívající v tom, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro pouhé konstatování skutečností uvedených ve správním spise, aniž by sám žalovaný aktivně zjišťoval, zda jsou pro vydání napadeného rozhodnutí splněny všechny zákonné podmínky. Rozhodnutím žalovaného došlo k vážnému zásahu do soukromého života stěžovatele, který byl poškozen na svých základních právech. Žalovaný zásadně porušil mezinárodní závazky, kterými je ČR vázána, a dále porušil § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud předem předesílá, že na projednávaný případ nedopadá právní úprava § 104a s. ř. s. To vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 Azs 19/2013 – 38, v němž bylo konstatováno, že *„zkoumání přijatelnosti kasační stížnosti je na místě pouze u věcí, jejichž meritem je posouzení otázky udělení nebo neudělení některé z forem mezinárodní ochrany včetně posouzení, zda správní řízení ve věci této otázky bylo vedeno v souladu se zákonem. Pokud je meritem věci něco jiného, byť s mezinárodní ochranou souvisejícího nebo se jí třeba i blíže dotýkajícího, Nejvyšší správní soud není vůbec oprávněn se otázkou přijatelnosti kasační stížnosti zabývat, jelikož na tyto věci se ust. § 104a s. ř. s. vůbec nevztahuje. Proto (...) není důvodu se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti v případě, je-li meritem otázka setrvání cizince v přijímacím středisku, pokud se tento domáhá udělení mezinárodní ochrany.“*

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Přitom přihlédl i k důvodům, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti podle § 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud shledal, že i přes výzvu k doplnění jednotlivých blanketních kasačních námitek zůstaly tyto uplatněny toliko v obecné rovině. Na tyto případy dopadá právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, ze kterého se podává, že „[p]ro řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada (...), a proto obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu.“ Tento právní závěr lze nepochybně vztáhnout i na řízení o kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti pouze obecně vznesené námítky, aniž by je blížeji konkretizoval, může se kasační soud těmito námitkami zabývat taktéž pouze v rovině obecné.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu platí, že *ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

Podle § 46a odst. 2 platí, že *jde-li o cizince, který je zajištěn podle zvláštního právního předpisu a který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, rozhodne ministerstvo podle odstavce 1 do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem.*

Z hlediska skutkového stavu věci je vhodné shrnout, že stěžovatel byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, Odboru cizinecké policie ze dne 13. 5. 2013, č. j. KRPC-61973/ČJ-2013-020023, zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Dne 15. 5. 2013 učinil stěžovatel prohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu. Žalovaný dne 17. 5. 2013 vydal rozhodnutí pod č. j. OAM-88/LE-BE02-PS-2013, podle něhož je stěžovatel podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové až do vycestování, maximálně však do 16. 9. 2013. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že od policejních orgánů podle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že stěžovatel byl zajištěn za účelem správního vyhoštění. Z obsahu tohoto rozhodnutí žalovaný konstatoval, že stěžovatel nerespektoval stanovenou dobu k odjezdu ze schengenského prostoru a zároveň je k němu veden záznam v Schengenském informačním systému ze strany bezpečnostních orgánů rakouské republiky, neboť stěžovatel byl v Rakouské republice odsouzen za drogový trestný čin. Na základě těchto skutečností měl žalovaný za prokázané, že existují důvodné pochybnosti o stěžovatelově dobrovolném vycestování z ČR. Žalovaný tak vyhodnotil, že by stěžovatel mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek ČR, který již opakovaně narušil svým nelegálním pobytem v ČR a nevycestováním z jejího území; podmínky podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu tak měl žalovaný za naplněné, neboť stěžovatel není osobou vyloučenou z aplikace tohoto ustanovení.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením námítky stěžovatele podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., vztahující se k nepřezkoumatelnosti rozsudku. Dospěl přitom k závěru, že tato námitka není důvodná. Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud nevypořádal některé žalobní námítky, týkající se nesplnění podmínek pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný

pokračování

pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245) se podává, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; rovněž proč považoval žalobní námítky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí je případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek, či obsahuje-li odůvodnění rozhodnutí toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelova námitka byla uplatněna velmi obecně bez konkrétního vymezení, kterými námitkami se krajský soud neměl zabývat. Z toho důvodu nelze než konstatovat, že krajský soud vypořádal všechny námítky vztahující se k této otázce a zabýval se všemi zákonnými podmínkami podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, tj. tím, zda stěžovatel svým jednáním naplnil pojem *nebezpečí pro veřejný pořádek*, zda stěžovatel nespadá do chráněné skupiny osob, kterým toto opatření nelze uložit, a konečně i tím, zda žalovaný neporušil svým postupem mezinárodní závazky ČR, a to v rozsahu v žalobě tvrzeného zásahu do soukromého života stěžovatele. Napadený rozsudek tedy nepřezkoumatelným není.

Ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. stěžovatel dále obecně namítal, že krajský soud nesprávně posoudil otázku možnosti uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování a tím potvrdil omezení osobní svobody stěžovatele v rozporu s čl. 5 odst. 1 Úmluvy; krajský soud měl nesprávně posoudit i otázku spojenou s výkladem pojmu *veřejný pořádek*. Zdejší soud konstatuje, že těmito právními otázkami se v nedávné době zabýval ve svém rozsudku ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30. V citovaném rozsudku se k § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu uvádí, že „[t]oto ustanovení bylo do zákona o azylu doplněno zákonem č. 379/2007 Sb. s účinností od 21. 12. 2007. Původně umožňovalo zajistit žadatele o udělení mezinárodní ochrany pouze tehdy, existoval-li důvodný předpoklad, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu. Primárním účelem zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany přitom bylo podle důvodové zprávy k zákonu č. 379/2007 Sb. omezení zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci či jiné nelegální aktivity. Následně bylo toto ustanovení s účinností od 1. 5. 2013 změněno zákonem č. 103/2013 Sb., a to tak, že za současného stavu právní úpravy je Ministerstvo vnitra oprávněno zajistit žadatele o udělení mezinárodní ochrany i v případě, že je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Nadto lze takové zajištění realizovat nejen v přijímacím středisku, ale i v zařízení pro zajištění cizinců.“ Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dále uvedl, že „[z]ákonodárce (...) upravil v zákoně o azylu postup pro případ, že cizinec, který je zajištěn v režimu zákona o pobytu cizinců, učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců. Pokud jsou splněny podmínky uvedené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, Ministerstvo vnitra rozhodne ve lhůtě 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně o povinnosti žadatele setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců (§ 46a odst. 2 zákona o azylu). Po vydání takového rozhodnutí musí být zajištění cizince v režimu zákona o pobytu cizinců bez zbytečného odkladu ukončeno [§ 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců].“

V nyní projednávaném případě žalovaný postupoval právě podle § 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o azylu a napadeným rozhodnutím uložil stěžovateli povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a to z důvodu možného *nebezpečí pro veřejný pořádek*. K omezení osobní svobody stěžovatele tedy došlo v režimu zákona o azylu, zatímco zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců bylo, v souladu s § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ukončeno. Žalovaný tedy při hodnocení podmínek pro aplikaci ustanovení § 46a odst. 1

písm. c) zákona o azylu respektoval smysl této úpravy, v intencích výše vysloveného názoru zdejšího soudu. Správnost tohoto postupu potvrdil ve svém rozsudku krajský soud; stěžovatel přitom neuvádí, v čem konkrétně soudem provedené hodnocení věci nemůže obstát.

Pokud jde o samotný pojem *veřejný pořádek*, použitý v § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, Nejvyšší správní soud ve výše zmiňovaném rozsudku ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30, konstatoval, že se jedná „o neurčitý právní pojem, jehož výklad a aplikace v konkrétních případech náleží správním orgánům a soudům. To však ještě samo o sobě neznamená, že aplikace daného ustanovení je v rozporu s požadavkem zákonnosti omezení osobní svobody zakotveným v čl. 5 odst. 1 Úmluvy. (...) Výklad pojmu „veřejný pořádek“ použitého v kontextu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu náleží primárně judikatuře soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Při výkladu a následné aplikaci tohoto ustanovení je třeba brát v úvahu jeho smysl a účel, ale i okolnosti jeho vzniku a původu, přičemž musí být též respektovány závazky vyplývající České republice z mezinárodního, jakož i unijního práva.“ Z tohoto rozsudku se dále podává, že při výkladu pojmu *veřejný pořádek* lze vyjít z právních závěrů rozšířeného senátu, vyjádřených v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS, a tedy „za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze brožbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přiblídnout k jeho celkové životní situaci.“ S ohledem na uvedené je z výše popsaného odůvodnění napadeného rozsudku zjevné, že krajský soud vykládal pojem *veřejného pořádku* ve světle právního názoru rozšířeného senátu zdejšího soudu.

Stěžovatel v kasační stížnosti také namítal, že byla omezena jeho osobní svoboda v rozporu s čl. 5 odst. 1 Úmluvy. Podle čl. 5 odst. 1 Úmluvy platí, že *nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem*; pod písmenem f) tohoto ustanovení je uvedeno *zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání*. V této věci se ovšem nejedná o případ zajištění osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání. Stěžovatel byl sice před vydáním rozhodnutí žalovaného rozhodnutím policie ze dne 13. 5. 2013 zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, avšak toto zajištění bylo, v souladu s § 127 odst. 1 písm. f) tohoto zákona, ukončeno poté, co žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým uložil stěžovateli povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v režimu zákona o azylu. Na danou věc se tak vztahuje první část čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, tedy jedná se o situaci, kdy došlo ke zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu, respektive pobytu na území (srov. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008, *Saadi vs. Spojené království*, stížnost č. 13229/03, Reports 2008, § 64 a 65). V rámci vypořádání uplatněné námítky lze opět zcela odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30, ze kterého se podává, že „dotčené ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu i s ohledem na dosavadní judikaturu Soudního dvora a Nejvyššího správního soudu, z níž je třeba při výkladu a aplikaci tohoto ustanovení vycházet, splňuje podmínku zákonnosti omezení či zbavení práva na svobodu podle čl. 5 odst. 1 Úmluvy, příp. čl. 6 Listiny základních práv EU, jež má podle čl. 52 odst. 3 Listiny základních práv EU stejný smysl a rozsah jako čl. 5 Úmluvy.“ Krajský soud tedy tuto právní otázku vyhodnotil správně.

Dále stěžovatel obecně namítal, že i napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť pouze konstatuje skutečnosti ze správního spisu, že žalovaný sám nezjišťoval, zda byly pro vydání napadeného rozhodnutí splněny zákonné podmínky a že zasáhl do jeho práva na soukromý život, čímž porušil mezinárodní závazky, kterými je ČR vázána. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze v kasačním řízení namítat vady řízení před správním orgánem spočívající v tom, že *skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném*

pokračování

rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Z uvedeného ustanovení je patrné, že vadu řízení před správním orgánem je v řízení o kasační stížnosti nutno spojit s tvrzením, že krajský soud na takto již v žalobě formulovaný žalobní bod nesprávně reagoval a nesprávně jej vyhodnotil. To však stěžovatel neučinil. Jeho argumentace směřuje pouze proti napadenému rozhodnutí, a to ještě velice obecně. Kasační stížnost je ovšem opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se tak musí vztahovat právě k němu. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 - 48, uvedl, že „[k]asační stížnost jako mimořádný opravný prostředek je podle ustanovení § 103 s. ř. s. koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, v čem krajský soud, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil. (...) V kasační stížnosti (...) je především třeba, aby stěžovatel uvedl, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spatřuje. Omezí-li se však stěžovatel v kasační stížnosti pouze na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž by jakkoli zpochybnil rozhodnutí soudu (...) a argumentačně podložil, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spočívá, nelze než konstatovat nedůvodnost takové kasační stížnosti, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámec rozhodnutí soudu.“ Krajský soud přitom na danou žalobní argumentaci stěžovatele reagoval, neboť konstatoval, že skutkový stav věci byl zjištěn v dostatečném rozsahu (str. 5 a 6 rozsudku), zhodnotil, že žalovaný měl dostatečné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí (str. 5 rozsudku) a neshledal ani porušení čl. 8 Úmluvy (str. 6 rozsudku). Za situace, kdy stěžovatel závěry krajského soudu nezpochybnil a svou argumentaci směřoval pouze proti napadenému rozhodnutí (a to ještě velmi obecně), nelze než konstatovat, že taková argumentace k úspěchu ve sporu nestačí, neboť jde mimo rámec rozhodnutí krajského soudu (míří přímo na správní rozhodnutí) a jako taková není s to zpochybnit jeho zákonnost.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Nejvyšší správní soud stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokátku; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Jejich výše je představována odměnou za jeden úkon právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení) v částce 3100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů], a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 3400 Kč. Pokud jde o doplnění kasační stížnosti, tak toto podání Nejvyšší správní soud nepovažoval za úkon právní služby, neboť advokátka nedoplnila blanketně uplatněné kasační důvody o žádnou právní argumentaci a sama pouze připojila další, stejně neurčitě formulovaný, kasační důvod. Dále soud (na základě § 13 odst. 1 téže vyhlášky) přiznal advokátce částku 792 Kč, jako náhradu na cestovní výdaje za jízdné z Brandýsa nad Labem do Bělé pod Bezdězem a zpět, uskutečněné dne 23. 9. 2013 osobním vozidlem, na celkovou vzdálenost 120 km, při spotřebě 8,3 l/100 km, průměrné ceně

benzínu 36,10 Kč/l a sazbě základní náhrady 3,60 Kč na 1 km jízdy, a dále náhradu ve výši 400 Kč za promeškaný čas strávený na cestě ke klientovi a zpět [§ 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 téže vyhlášky]. Ustanovená advokátka není plátkyní daně z přidané hodnoty, a proto Nejvyšší správní soud nepřistoupil ke zvýšení jejího nároku vůči státu o částku odpovídající této dani. Ustanovené advokátce se tedy přiznává odměna v celkové výši 4592 Kč; tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu